

Forslagsstillerne har om baggrunden for beslutningsforslaget henvist til, at udviklingen i antallet af anmeldte indbrud i private hjem er steget. Set i forhold til 1998 blev der i 1999 begået 8,6 pct. flere indbrud i private hjem. Dermed blev 1999 året med det højeste antal indbrud i private hjem nogen sinde. Det samlede antal indbrud i private beboelser var ifølge forslagsstillerne i alt 43.263.

I opgørelsen har forslagsstillerne medregnet både beboede og overvejende ubeboede ejendomme, bl.a. fritidshuse og både. Efter min opfattelse vil det være mere retvisende at foretage opgørelsen alene ud fra beboede ejendomme, dvs. villaer og lejligheder, når vi taler om indbrud i private hjem.

Det er korrekt, at antallet af anmeldte indbrud i private beboelser steg fra 1998 til 1999, men forslagsstillerne har valgt et meget afvigende år, nemlig 1999, for at vise denne stigning i antallet af anmeldte indbrud, som er beskrevet i beslutningsforslaget.

I 1999 blev der anmeldt 34.311 indbrud i beboede ejendomme. At forslagsstillerne har valgt et meget afvigende år illustreres for eksempel af, at antallet af anmeldte indbrud i beboede ejendomme har varieret noget gennem 1990'erne med et maksimum på 35.484 anmeldte indbrud i 1992 og et minimum på 31.463 i 1998. Tallene svinger fra år til år, men der kan hverken peges på en klart stigende eller en klart faldende tendens.

Som nævnt har jeg i opgørelsen alene medtaget beboede ejendomme, men tendensen er den samme, hvis man medregner ubeboede ejendomme.

De seneste foreløbige tal fra år 2000 viser i øvrigt, at der sidste år blev anmeldt 33.497 indbrud i beboede ejendomme, hvilket er et fald på godt 2 pct. i forhold til 1999.

Forslagsstillerne har desuden henvist til, at opklaringsprocenten for indbrud i private beboelser i 1998 lå på 8,7. Ser man alene på beboede ejendomme, er opklaringsprocenten eller, som det nu kaldes, sigtelsesprocenten omkring 10.

Det forhold, at antallet af anmeldte indbrud i private beboelser har varieret gennem 1990'erne, og at sigtelsesprocenten ligger på omkring 10, kan efter min opfattelse ikke i sig selv tages som udtryk for, at politiets opklaringsmuligheder er begrænsede. Det er tværtimod min opfattelse, at man inden for den eksisterende lovgivning gennem målrettet efterforskning kan komme langt.

Erfaringerne viser jo, at en forstærket efterforskning mod indbrudstyverier med gode resultater gennemføres i form af velforberejdede, målrettede kampanjer tilpasset kriminalitetsmønsteret i det pågældende område i den pågældende politikreds, ligesom der i visse politikredse er etableret et samarbejde med andre politikredse.

Særligt i relation til spørgsmålet om varetægtsfængsling følger det af de gældende regler i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3, at en sigtet kan varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at den pågældende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, såfremt lovovertrædelsen efter loven kan medføre fængsel i indtil 1 år og 6 måneder eller derover og der efter sigtelsens forhold er bestemt grund til at frygte, at han på fri fod vil begå en ny lovovertrædelse af den nævnte beskaffenhed – det er nr. 2 – eller der efter sagens omstændigheder er bestemt grund til at antage, at sigtede vil vanskeliggøre forfølgelsen i sagen navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre – det er nr. 3 i paragraffen.

Forslagsstillerne har om baggrunden for beslutningsforslagets punkt 2 om varetægtsfængsling henvist til, at der ikke i dag er mulighed for at varetægtsfængsle kriminelle, som gribes på fersk gerning, fordi betingelserne typisk ikke vil være opfyldt ved indbrudstyverier.

Dette er ikke korrekt. Efter hvad jeg har fået oplyst, sker der rent faktisk i vidt omfang varetægtsfængsling af personer, der er sigtet typisk for gentagne indbrudstyverier, enten på grund af gentagelsesrisiko eller på grund af faren for, at den sigtede vil modvirke efterforskningen.

Derudover er der mulighed for efter retsplejeloven at opretholde en anholdelse i op til 3 x 24 timer. Retten kan opretholde en anholdelse, hvis den sigtede er anholdt i anledning af et strafbart forhold, for hvilket varetægtsfængsling ikke er udelukket, når retten på grund af de foreliggende oplysninger eller af andre grunde ikke finder straks at kunne tage stilling til spørgsmålet om varetægtsfængsling.

Efter hvad jeg har fået oplyst, benyttes adgangen til at opretholde anholdelsen i op til 3 x 24 timer også i sager, hvor en indbrudstyv er blevet anholdt i anledning af et begået indbrudstyveri, og hvor sagens omstændigheder giver grundlag for mistanke om, at indbrudstyven har begået andre tilsvarende lovovertrædelser, som politiet bør have lejlighed til at undersøge nærmere, inden den pågældende løslades.